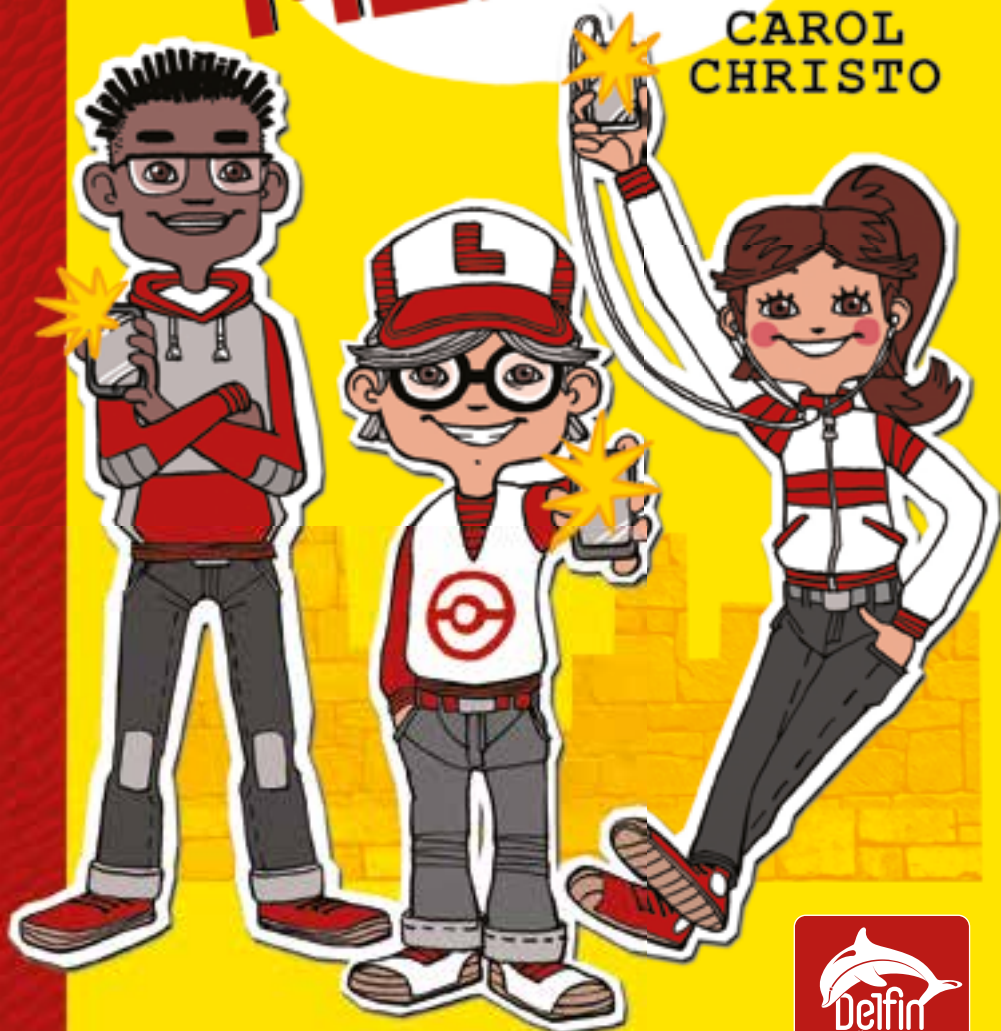

AZ UTOLSÓ POKÉMON- MESTER

CAROL
CHRISTO

AZ ÉLET SZÓRAKOZTATÓ ÉS BÉKÉS VOLT A TIZÉVES
LUCAS ÉS BARÁTAI, **CORA** ÉS **SAMUEL** SZÁMÁRA.
A GYEREKEK MINDEN SZABADIDÉJUKET AZÉL
GO-VAL JÁTSSZANAK, MESPÓBÁLJANAK MINEL TOBB
POKÉMONT GYŰJTENI, ÉS ELJUTNI A KÖVETKEZŐ
SZINTRE.

DE AMIKOR A DIGITÁLIS TEREMTMÉNYEK HIRTELEN
ELMENEKÜLNEK A KÉPERNYŐJÜKRŐL, ÉS BEJUTNAK A
VALÓ VILÁGBA, AKKOR A PUSZTÍTÁS
MEGFÉKEZHETETLENNEK TŰNIK. ÉS HOGYHA NEM
LENNE ELSŐ BAJ A SOK ELSZABASULT POKÉMON,
FELBŰKKAN AZ **ÚTOLSÓ POKÉMONMESTER**, AKI
VILÁGURALOMRA TOR.

A HÁROM ELSZÁNT BARÁT KAPJA A KÜLDETÉST, HOGY RENDET
TEGYENEK A **KÁOSZBAN**, ÉS **MEGMENTSÉK A VILÁGOT**.
ELINDUL A KÜZDELEM TELE VESZÉLLEL, NAGY CSATÁKKAL ÉS
PERSZE LELEMÉNYES ÖTLETEKKEL, AHOL A LEGNAGYOBB
FEGYVER: **A BARÁTSÁG**.

**AZ UTOLSÓ
POKÉMON-
MESTER**

CAROL CHRISTO

— részlet —

I. FEJEZET

EGY RETTENETES DÖNTÉS

AMIKOR ELŐSZÖR megtörtént velem, úgy éreztem magam, mint aki bedilizett. Nem voltam meglepődve, és nem éreztem semmi különöset. Csak arra tudtam gondolni, hogy a szó szoros értelmében megbolondultam.

Ha te is pokémonmester szeretnél lenni, most jól figyelj arra, amit mondok: keress más életcélt magadnak! Ezt nem azért mondom, mert sosem lehet belőled pokémonmester, vagy mert ez valami lehetetlen dolog. Nem, épp ellenkezőleg. Azért szólok előre, mert ha az ember valamit nagyon-nagyon akar, az így vagy úgy, de megtörténik vele. Épp ezért ismétlem: keress magadnak kevésbé veszélyes pályát! Mondjuk legyél orvos, tanár, úrhajós vagy bárki, akinek nem kell veszedelmes szörnyecskékkel találkoznia. Ellenkező esetben borzalmas dolgok várnak rád.

Lucas vagyok. Mint mindenki, én is elkezdtem játszani a Pokémon GO-val, és végül én lettem a legeslegnagyobb pokémonfüggő, akit csak ismerek. Teljesen átlagos, tízéves fiú vagyok, webes game-ekkel és konzolokkal játszom. Elég komoly videojáték-gyűjteményem van a legkülönbözőbb korszakokból. A szüleim nem nagyon örülnek ennek, de mivel a jegyeim kábé ugyanolyan jók, mint a legjobb barátom-

nak, Samuelnek, békén hagynak. Azt hiszem, összességében azért büszkék rám.

Tudod, hogy van ez: amint megjelenik egy új játék, rögtön az lesz a világ legfontosabb dolga. Legalábbis nálunk, ötödikeseknél így volt.

Én, Cora és Samuel készen álltunk. Mindenki tudta, hogy ez a játék valami igazán nagy dobás lesz, és egy csomót beszélünk is a pokémonról, de egy jó darabig nem szivárgott ki semmi hivatalos hír róla, bármi, amivel érdemes lett volna foglalkozni. Már éjszaka volt, amikor végre Brazíliában is elérhető lett az alkalmazás. Samuel egy igazi programozózseni (meg mindenféle másban is zseni), de mivel nincs okostelója, az anyukájától kellett elkérnie. Mondjuk, az anyukájának ez nem volt valami nagy veszteség, a legtöbbször amúgy is elfelejtette töltsre tenni, így sosem lehetett elérni.

Heteken át minden szabad percünket pokémonvadászattal töltöttük. Hajnalban, tanítás előtt, a szünetekben, tanítás után... És találtunk is egy csomót a környéken és az iskolában. Samuel magas volt és sovány, régebben is sokat szaladgált, most pedig futhatott a pokémonok után. És ott volt Cora, akit a szülei régebben nem engedtek el egyedül otthonról, ekkor viszont simán játszhatott velünk. És ott voltam én, mivel nem vagyok túl sportos, mindig mögöttük loholva. Folyamatosan bővült a szörnygyűjteményünk, viszont egyre több olyan példánnyal találkoztunk, amiket már na-

gyon nehéz volt elcsípni. És akkor végzetes döntést hoztunk. Be kell vallanom neked, általában elég pocskék döntéseket hozok.

Ott álltunk az iskola hátsó kapujában, hogy ellőgjünk, és a lehető legtöbb pokémont gyűjtsük össze abban az öt és fél órában, amit amúgy a suliban kellett volna töltenünk matekon, portugálon, környezetismereten meg ki tudja még milyen órákon azon a szerdai napon. Azt beszéltek, hogy a városi parkban feltűnt egy gyarados. A gyarados valódi ritkaság, és bár jó sokat játszom, még eggyel sem találkoztam. Be volt mérve a célpont, és megszületett a terv. Ekkor kezdetét vette a mi pokémonkalandunk!

* * *

Tök jó dolog tízévesnek lenni, de tényleg! Apu mondta, hogy ők azért lógtak az órákról, hogy focizzanak. Én meg most azért lógok életemben először, hogy elkapjak egy pokémont. Igazából szerintem, ha összehasonlítjuk a két lógást, akkor az én ügyem fontosabb. Nem nagyon szeretem a focit.

Aznap nagyon rá voltam pörögve a játékra, magas szinten álltam, és kifejezetten jó passzban voltam a gymben, vagyis az edzőteremben. Ráadásul fejből tudtam az összes pokémon nevét, beleértve a ritkaságokat is. Az a baj, hogy a virtuális világban vagyok csak bátor. A valóság ennél azért sokkal bonyolultabb.

– Gyere már, Lucas! – kiáltott Cora, miközben Samuelt fedezte, hogy átjuthasson az udvar egyik oldaláról a másikra. Sűrű haja hosszú copfban volt összefogva.

– Viselkedj már természetesen! – súgta Samuel. – Olyan arcot vágsz, mintha most öltél volna meg valakit. Ha ezt így folytatod, esélyünk sem lesz, hogy átsurranjunk Virgílio bácsi előtt.

– Minden rendben lesz – mondtam, miközben meghúztuk magunkat az udvaron álló oszlopok mögött. Nem tehetek róla, ez volt az első lógásom.

– Mondjátok, mennyi pénzetek van? A buszjegy 3,70, ugye tudjátok? – kérdezte Cora.

– Ne már! – kiáltottam.

– Figyi, nekem van egy tízesem, a keresztapámtól kaptam, szóval nyugodt vagyok – mondta Samuel.

– Hát ez kész rablás! Nekem csak a kajapénzem van – panaszkodtam Corának. – Miért nem szóltál előbb?

– Lucas, ne már! Mondd csak, mióta lettem én a te anyukád?

– Jól van, mamika, de emlékezz erre a beszélgetésre akkor is, amikor majd arra kérsz, segítsék felturbózni a bulbasaurodat! Figyelmeztetek, Cora, nem éri meg velem kötekedni!

– Nincs szükségem rád, hogy bármelyik pokémonomat fejlesszem, oké? – Erre elfordult, és olyan arcot vágott, mint akinek olyat mondtak, amit egyáltalán nem akart hallani.

Hát igen, pokémonügyben én voltam a legjobb.

– Srácok, nem akarok pánikot kelteni, de Virgílio bácsi meglátott minket, és most felénk tart – bökte meg Samuel Corát, aki az egyre közeledő portás felé fordult. Én még azon tanakodtam, hogy most fussak el, bőgjem el magam, vagy maradjak inkább fedezékben Samuel mögött. Mert hát elég béna kifogásokat szoktam találni.

– Nézd, Virgílio bácsi mögött ott egy meowth – mondta Cora, miközben a telefonját a portás felé fordította. – Várjatok egy kicsit, amíg... – De nem tudta befejezni a mondatot, mert Samuel kilökött minket onnan.

Nem hittem volna, hogy ilyen gyorsan tudok futni. Úgy rohantunk a kosárpálya irányába, mint a bolondok.

– Áh, most miattad lemaradtam arról a meowthról – kiabált Cora, miközben átfutottunk a kapun.

– Figyelj, én ott is hagyhattalak volna, hogy a nap további részét az igazgatóiban töltsd, de az romba döntötte volna a terveinket – vágott vissza Samuel.

– Gondolod, hogy Virgílio bácsi gyanút fogott? – kérdeztem.

– Áh, nem csinál ő semmit egész nap – válaszolt Cora, miközben körbenézett a telójával minden irányba. – Nézz oda, már a hetedikesekkel dumál, minden oké. Simán elkaphattam volna azt a meowthot. – Összeráncolta homlokát, és Samuelre nézett, aki csak vállat vont.

Mire a kapuhoz értünk, már alig kaptam levegőt. Tudod, a fizikai megterhelést elég nehezen viselem. Bár ezen a té-

ren is javulok az utóbbi napokban, mióta Cora, Samuel és én a környéken futkározunk.

– Ez az! Tudtam, hogy nyitva lesz a kapu, mivel itt hordják ki a szemetet, és így hagyták, hogy az iskolai furgon vissza tudjon jönni – magyarázta Cora diadalmasan, mintha ő lenne a legokosabb lány a földön.

És ezzel meglökte a kaput, kislisszantunk az utcára, és próbáltunk olyan természetesen sétálni, mint az átlagos emberek, akik épp semmi rosszat sem csinálnak.

Csekkoltam a Twitterren, a gyarados tényleg ott volt a városi parkban, így hát elindultunk a busz felé, hogy pokémonokra vadásszunk, és hogy az életünk fenekestül felforduljon. Ó, ha tudtam volna előre, mi fog ezután történni, biztos, hogy boldogan visszamegyek matekórára.

2. FEJEZET

NEKEM NEM HISZ SOHA SENKI

SZERDA REGGEL volt, a parkban leginkább sétáló vagy kocogó emberek voltak. Fogalmam sincs róla, mi visz rá valakit arra, hogy hatkor vagy hétkor felkeljen csak azért, hogy fusson vagy sétáljon, na de hát mindenkinek megvan a maga dilije.

Útközben találtunk egy csomó pokémont, például egy flareont és egy onixot, amiről a barátaim majdnem lemaradtak, mert az onixnak nagyon magas a CP-je, vagyis a harci pontja. Nekem vissza kellett ténnem az edzőterembe, hogy minél gyorsabban megnöveljem a CP-met olyan magasra, hogy elég erős legyek ahhoz, hogy mindegyiket elcsípjem. Fel kellett javítanom a charmanderemet is, szereztem neki csillagport és cukorkát. Különösen gondos voltam ezzel a kis gyíkpokémonnal, talán azért, mert ő volt az első a gyűjteményemben. Eldöntöttem, hogy a maximális szintre fogom őt fejleszteni. A charmander lesz a leghűbb barátom. Emellett elegendő erő kellett ahhoz, hogy elkaphassam azokat a ritka, legendás pokémonokat, amiket még soha senkinek nem sikerült. Már azok közül, akiket ismerek.

Cora boldog volt a jigglypuff-fal, Samuel a tó túlsó partján volt, ahol egy blastoise tűnt fel. Egyre pörgött a pokémon-

számláló, és még nyolc óra sem volt. Éreztem, hogy ez egy remek napnak ígérkezik.

Tudod, néha engem is megdöbbsent a saját naivitásom: alighogy arra gondoltam, milyen jó kis nap van, egyszerre rettentő szél támadt, és egy hatalmas fenyőfát döntött pont az utamba. Épp elém zuhant! Kész szerencse, hogy túléltem, hiszen alig harminc centire a lábamtól ért földet az a faóriás. Soha nem láttam még ilyet. Felénk csak a nagy viharok idején fúj ennyire a szél, és nem egy napsütéses, tavaszi reggelen.

– Hé! – kiáltott Cora hátulról, miközben két kezét úgy szorította a melléhez, mint akinek majd kiugrik a szíve.

– Tesó, te mindig arról beszélsz, milyen szerencsétlen vagy, és most is simán megmenekültél – mondta Samuel, ahogy odaért mellém. Ja, hát így is lehet nézni a dolgokat.

– Srácok, azt hiszem ez egy jel, hogy vissza kell mennünk a suliba! – mondtam, mert én egy igen érzékeny ember vagyok.

– Ne kezd már megint, Lucas! – jött közelebb Cora, miközben én még mindig a földön heverő fenyőre meredtem.

– A te ötleted volt, hogy lógjunk el. Figyelj, én még rá is kérdeztem, hogy tényleg komolyan gondolod-e – tette hozzá Samuel.

Én meg továbbra is csak álltam ott, bámultam arra a hatalmas fára, és azon rágódtam, hogy tényleg megéri-e ennyit kockáztatni.

– Figyi! Ott egy venonat a virágok mellett – mondta Cora, és mindketten átszaladtak a tó túlsópartjára felkutatni a mérgező pokémont. Én meg ott maradtam, és egyszer csak valami nagyon furcsa dolgot vettem észre a tó vizében: egy örvény kerekedett a parthoz közel, a kis híd mellett.

– Srácok! – szólongattam őket, ahogy a tóhoz közeledtem. – Hé, srácok! – kiáltottam újra, de ők bőven hallótávolságon kívül voltak. Ebben a pillanatban az örvény vagy négy méterre a víz fölé emelkedett. Kiáltani akartam, de egy hang sem jött ki a torkomon.

Arra sem volt időm, hogy elmeneküljek, az örvény egyszeriben szétfoszlott, és a partra csapódó hullámok bőrig áztattak. Egy dologban biztos voltam: minden csak egyre rosszabb lesz. A döbbenettől megdermedve álltam ott, amíg észre nem vettem Corát és Samuelt, ahogy felém tartottak.

– Mi történt, Lucas? – érdeklődött Cora. – Istenem, hol a telód? Elázott?

– Tesó, nem mondták még neked, hogy itt nem ajánlott fürdeni? – szúrta oda Samuel.

– A telóm, Cora? Te a *telefonom* miatt aggódsz? Egy víz-hurrikán vagy micsoda átcsapott fölöttem, és téged az érdekel, hogy mi van a *telefonommal*? – kiabáltam rá. Hát micsoda barátaim vannak nekem!?

Cora közelebb jött, és a homlokomra tette a kezét.

– Beteg vagy? – kérdezte.

– Biztos romlott kaját evett – viccelődött Samuel.

– Valami nagyon furcsa dolog volt a vízben. Egy négy méter magas vízörvényt láttam! – ordítottam. Nem értettem, miért is nem vesznek engem komolyan.

– Na, most meg kiborult – állapította meg Cora, és leült egy padra a kidőlt fenyő mellett.

– Először ott volt a földből kiforduló fenyő. Most meg ez az óriás vízörvény... Hát, ez a nap tele van meglepetésekkel – mondta Samuel.

– Jól van, jól van! Már kezdek hozzászokni, hogy sosem hisztek nekem. – Zsebre vágtam a kezem, és a telefonom után kutattam. Legalább nem vagyok komplett hülye: a telótokom vízálló. Cora kivette a kütyüt a kezemből, én meg odaültem mellé.

– Uh – morgott Cora, miközben belépett a Pokémon GO alkalmazásba. – Legalább a telefonod épségben maradt. Miért nem mész át a tó túloldalára, hogy összeszedd azt a kabutót és a chansey-t?

– De én azt a gyaradost akarom elkapni – válaszoltam neki. – Látod valahol itt a közelben?

Cora most a saját telefonjára pillantott.

– Pont itt van egy, ott elöl, a tóhoz közel! – mondta.

– Indulás! – mondtam nekik.

Átfutottunk a tó túloldalára, kezünkben a telefonokkal, hogy minél közelebb kerülhessünk a gyaradoshoz. Nem tudom miért, de valami hideg érzés futott végig a gerincemen.

Van úgy, hogy mások lehetetlen dolgokról akarnak téged meggyőzni. Például arról, hogy mi sem természetesebb annál, hogy a szél csak úgy ledönt eléd egy hatalmas fát, vagy hogy csak úgy *magától* kialakul egy vízörvény, ami aztán a fejedre zúdul. És arról győzködnek, hogy ez a számtalan hihetetlen dolog, amit még felsorolni is fárasztó, teljesen hétköznapi esemény.

Én olyan ember vagyok, aki figyel a testi jelekre, például a hidegre és a bizsergésre ott a gerincemben. Ezek figyelmeztető jelek: vigyázz, valami baj van, veszélyben vagyunk. De nem akartam, hogy megint azt higgyék, gyáva vagyok. És ez csak tetézte a bajt. Annyi hibát követtem el aznap, hogy már azt sem tudtam, pontosan ki vagyok.

Mikor a tó túlsópartjára értünk, megint megmozdult a víz. A telefon képernyőjén látszott, hogy egy gyarados van előttünk. A készülékről most az örvénylő vízre néztem, és többször meg kellett dörzsölni a szemem. Ebben a pillanatban biztos voltam abban, hogy végképp elment az eszem. Mert ott, a tó közepén megjelent egy valóságos, hús-vér gyarados! Nem bitekből vagy programozási kódokból állt; élt, a saját szememmel láttam. Eldobtam az agyamat.

3. FEJEZET

MINDENKI MEGBOLONDUL

OLVASTAM VALAHOL, hogy a logikus gondolkodás hihetetlen erőt tud adni. Az agyunk hozzászokott az észszerű gondolatokhoz. Ha tehát bármi valószerűtlen dolog történik velünk, gyorsan előrángatunk valami racionális magyarázatot.

Kerestem hát a racionális magyarázatot, miközben a gyaradost bámultam. Lehet, hogy ezek a skizofrénia első jelei? Vagy valami átmeneti hallucináció volna? Próbáltam hangokat, szavakat kipróbálni magamból, és igyekeztem valami értelmes dolgot mondani.

– Srácok, ti... ti is látjátok, amit én?

– Hát persze! – mondta Samuel, miközben a mobilján keresztül nézett a gyarados irányába.

– Pont itt van egy gyarados! Kapjuk el! – kiáltott Cora.

Na, most nem tudom, át tudod-e érezni a félelmemet. Próbálj meg arra gondolni, hogy ez a hús-vér gyarados valóban hatalmas, sőt, óriási volt, kopolyúja és uszonyai voltak, amelyektől még nagyobbnak tűnt. És hidd el, sokkal félelmetesebb volt, mint a játékban. És épp most fejezte be az örvénytámadást.

Mély levegőt vettem. Ők a legjobb barátaim, nem hihetik, hogy tényleg megbolondultam. Ezt is csak elviccelik, mint mindig. De ezúttal komoly volt a helyzet. Valami nagyon furcsa dolog történt, és én féltem, nagyon is féltem.

– Na, elkapom ezt a kis szépséget – mondta Cora.

– Figyi, nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne – próbáltam figyelmeztetni.

– Most mi van, Lucas? Hát ezért jöttünk ide.

– Csak azt akarom mondani, hogy... – kezdtem bele, de már késő volt. Egy hihetetlenül erős vízszugár vagy három méterrel hátralökött, és belém fojtotta a szuszt. Ahogy sejtettem: egy vízbombát dobott rám.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Samuel.

Prüszkölni kezdtem, csak úgy dőlt belőlem a víz, amit az előbb lenyeltem. – Én előre megmondtam! – Nehezen tudtam megszólalni, mert ahogy keltem fel a földről, még mindig vizet köpködtem.

– Mi történt? – kérdezte Cora, aki persze teljesen száraz maradt. Ez a gyarados hülyét csinál belőlem.

– Miért van az, hogy *engem* támad meg, miközben *te* akartad elkapni? – kérdeztem, miközben a vizet facsartam ingemből.

– Barátom, valami bajod van? – mondta Samuel, ahogy odaért hozzánk.

– De komolyan, Samuel, a gyarados csinálta ezt is! Itt volt előttünk!

– Tudom, hogy itt volt előttünk, haver, épp ezért akartam elkapni! – gúnyolódott Cora.

– És ez a vízáradat is csak a fantáziámból szökkent elő?

– kérdeztem szarkasztikusan, mert már elfogyott a türelmem.

– Szerintem csőtörés lehetett; hiszen ez egy mesterséges tó – vonta le a következtetést Cora.

Érdekes, hogy az ember csak azt hiszi el, amit akar. Egyszerűen nem akarnak hinni annak, akivel épp valami különleges dolog történt. Az emberek csak azt látják, amit látni akarnak. És csak azt a magyarázatot fogadják el, amiről eldöntötték, hogy elhiszik. Személy szerint ezt nem találom valami logikusnak.

– Samuel, a haverod azt hiszi, hogy a pokémonok *tényleg* léteznek! Szerinted mihez kezdjünk vele? – kiabált Cora, mintha én ott sem lennék.

Samuel közelebb jött hozzám, nézett engem egy ideig, aztán megszólalt:

– Lehet, hogy eltalálta a fejét az a fa, csak mi nem láttuk. Talán ha fejbe vágánánk még egyszer, attól meggyógyulna.

– Haha, nagyon viccesek vagytok! Hova tűnt a gyarados? – Tényleg tudni akartam.

– Mindig is tudtam, hogy Lucas pokémonmániája egyszerűen az agyára megy – mondta Cora, és újra a homlokomra tette a kezét, hogy megnézzze, lázas vagyok-e.

– De fura, most már nem érzékeli az alkalmazás a gyaradost. Csak egy csomó zubat röpköd körülöttünk – mondta Samuel.

Minden olyan fura volt. És pokolian félttem attól, hogy valóban megbolondultam. Tényleg az agyamra ment volna a túl sok pokémonozás?

A városi park elég nagy volt, tele kis tavakkal, kertecskékkel, füves területtel és sok-sok fenyővel. Tökéletes hely volt ahhoz, hogy mindenféle pokémonra vadásszunk. De most mégis arra gondoltam, hogy jobb lenne visszamenni az iskolába.

– Hát, jól van. Úgy tűnik, nem állok még elég magas szinten ahhoz, hogy elkapjam a gyaradost. Mit szólnátok hozzá, ha most szépen visszamennénk az iskolába?

– Ne csináld már, Lucas! Gyerünk tovább, keressünk még több pokémont. Ne parázz már! Olyan körülményes vagy ma! – Cora csípőre tett kézzel állt, és kutakodva mért végig engem.

– Azt hiszem, tényleg megbetegedtem – mondtam.

– Menjünk tovább, mindjárt jobban leszel! – lépett melém Samuel, és átkarolta a vállamat. Elővettem a telómat, és megnyitottam a Pokémon GO-t. Egy fura üzenet jelent meg Willow Professzortól:

Willow Professzor: Szia, edző! Segíték neked, ha te is segítesz nekem.

– Ezt nézzétek! – mutattam Samueléknek az okostelóm kijelzőjén a Professzor üzenetét.

– Hm, ez már tényleg különös – mondta Cora.

– Nem emlékszem, hogy Willow Professzor bármikor hasonlót üzent volna nekem. Szintet léptél? – kérdezte Samuel.

– De milyen segítségről van szó? Valamit elállítottál a játékban? – vette ki Cora a telefont a kezemből.

– Nem, csak újra beléptem az alkalmazásba, és ez az üzenet jelent meg... Nem léptem szintet, semmit sem csináltam – magyaráztam.

– Érdekes... – mondta Samuel.

Tovább sétáltunk a fenyőfák között, miközben keresgéltem a neten, hátha találok valamit Willow Professzor üzenetével kapcsolatban, de semmire nem jutottam. És akkor ott, fényes nappal, délelőtt 10 órakor, sikoltást hallottunk. Rögvest megtorpantunk. Mondom én: az emberek valamiért nem akarják figyelembe venni a jeleket.

– Akkor, *most* már elindulunk végre? – kérdeztem Corát.

– Pszt! – Cora a mutatóujját az ajka elé tette. Samuel néhány lépést tett előre, óvatosan, nehogy valami zajt csapjon.

– Nem látok semmit – súgta hátra nekünk.

– Gyerünk, Lucas! – fogta meg a kezemet Cora.

Úgy utáltam, hogy én vagyok a legijedősebb a csapatban.